

**HET GROTE
FOUTE
JONGENS
BOEK**

**HET GROTE
FOUTE** Rob Hoogland
& Arthur van
Amerongen
**JONGENS
BOEK**

**PEPPER
BOOKS**

NUR 320/W021701

© MMXVII Tekst: Rob Hoogland en Arthur van Amerongen

Vormgever omslag: Oranje Vormgevers

Foto's omslag: Harry Klunder

Opmaak binnenwerk: Asterisk, Amsterdam

Illustraties binnenwerk: Gabriël Kousbroek

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Pepper Books is een volwassenen imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

pepperbooks.nl

#hgfjb

@RHoogland

Facebook.com/krantenjongen

@DonArturito

Facebook.com/arthur.vanamerongen

INHOUD

Voorwoord van Mark Rutte	7
Een Hutu-Tutsi-collaboratie	9
Alkmaar, het Ede van Noord-Holland	17
De zelfkant houdt van mij	27
De Alzheimerbode van het Reauquain	41
Working class heroes	57
Oranje boven, leve de republiek	67
De oerdrift en haar gevolgen	83
Kom in mijn tent, kom in mijn tent	105
Leven als god in Portugal	113
Elk pondje gaat door het mondje	129
Stil, broers, daar gaan 'n man verby	141
Moeder alcohol en haar falderappes	159
Huub van Mars & Stella van Venus	171
Egels zijn de nieuwe negers	179
Leven als kat en hond	199
Panem et circenses: het lederen monster	215
De truttigheid en het fietsgajes	229
Het knuffelen der mohammedanen	239
De mama's & de papa's	253
Dit is het einde, dat doet de deur dicht	259

VOORWOORD

Een Volkskrant- en een Telegraaf-columnist die samen een boek schrijven, dat is net zoiets als een Ajax- en een Feyenoord-supporter die samen een feestje geven, of de PvdA en de VVD die samen een kabinet vormen. Dat kan dus prima. Bovendien is er iets speciaals dat Arthur van Amerongen en Rob Hoogland bindt, want zij zijn naar eigen zeggen allebei foute jongens. Verder is het mij een raadsel waar dit boek over gaat. Maar we kunnen natuurlijk altijd leren van andermans fouten, dus vandaar dat ik graag zeg: lees dit boek!

Mark Rutte

EEN HUTU-TUTSI-COLLABORATIE

R – Nog steeds, geachte heer Van Amerongen, word ik door twijfels geplaagd. Vergeet niet dat chatten een vorm van communicatie is die mij eerst in de herfst van 2015 is bijgebracht tijdens een cursus Internet voor Senioren in de recreatiezaal van de Prins Hendrik Stichting in Egmond aan Zee. Dat was oorspronkelijk een tehuis voor oud-zeelieden, maar is tegenwoordig ook het eindstation voor de lokale bejaarden. En toen, enkele maanden nadat ik op Facebook spontaan met u aan het chatten was geraakt, kwam u plots met het voorstel om samen een boek te schrijven, waarin ook ruimte voor dergelijke chats zou moeten komen. U had zelfs de titel al voorradig: *Het Grote Foute Jongens Boek*.

Ik heb u nadien enkele malen in levenden lijve ontmoet. Uw grenzeloze brutaliteit was mij direct een doorn in het oog, maar ik had op Facebook al a gezegd en zei dus toch maar b. Dit houdt in dat ik voorlopig mijn medewerking zal verlenen. Desondanks blijf ik mij afvragen of het wel zo'n goed idee is. De titel van het boek is platvloers en suggereert een zekere kameraadschap. Daar is tussen ons, mijns inziens, vooralsnog geen sprake van. O, zeker, dat chatten met u kan ik tot nu toe soms best waarderen. Zelfs indien de onderlinge verschillen zo groot zijn als die tussen ons, kan zo'n experiment naar mijn stellige overtuiging geen kwaad. Ik houd op die manier voeling met wat voor veel van mijn lezers een platte, ordinaire wereld is, een gene zijde so to speak, maar waarvan ik als chroniqueur in dienst van een populair dagblad wel het nodige wil weten.

Bovendien bent u een vakbroeder, niet van talent gespeend, wiens lot ik mij aantrek. U zit daar maar in uw eentje, in dat boerengehucht in de Algarve richting Spaanse grens. Regelmatig wekt u in uw columns de indruk uzelf te verwaarlozen. Dat doet mij pijn. In tegenstelling tot

wat velen denken, zijn wij Telegraaf-jongens niet van beton. Vergeet niet dat ik de dierenkrant bij uitstek vertegenwoordig. Soms voel ik zelfs, net als al die jonge oudere vrouwen die u op Facebook volgen, de behoefte om naar Faro te vliegen en u weer eens in bad te doen. Ik ben nu eenmaal een mensenmens. Hoewel... toen ik vroeger als tennis- en hockeyverslaggever de aardbol verkende, kon ik het ook al opvallend goed met Volkskrant-medewerkers vinden.

Ze waren zonder uitzondering extreemlinks, die jongens. Ik denk daarom dat de reden van onze vriendschap weleens verscholen zou kunnen liggen achter het feit dat mijn opa van moederskant in 1902 een der oprichters van de SDAP-afdeling Alkmaar was, als penningmeester nog wel, terwijl hij nooit een cent te makken had. Wellicht heb ik daar toch iets van meegekregen. Al gebiedt de eerlijkheid mij te zeggen dat de hang naar alcohol die deze Volkskrant-medewerkers en ik tijdens onze gemeenschappelijke reizen met elkaar deelden er misschien ook iets mee van doen had. Die dorst voerde ons meestentijds naar dezelfde etablissementen, waar ik na afloop vaak niet alleen mijn eigen rekeningen betaalde, maar ook de hunne. En toch bonnetjes vragen, die gasten. Doch dit terzijde.

U denkt toch niet dat ik in het openbaar over mijn vriendschap met de VK-jongens berichtte? De lezer, zo meende ik, zou er alleen maar van in de war geraken. En zo denk ik er nog over. Telegraaf en Volkskrant? Onverenigbaar voor de buitenwereld. Permanente incompatibilité d'humeur, zou men ook kunnen stellen. Die indruk bestaat nog steeds en zou eigenlijk moeten blijven bestaan. Om die reden vinden mijn rendez-vous met uw door mij zeer gewaardeerde collega mevrouw S. Witteman nooit plaats in drukbezochte, door BN'ers gefrequenteerde gelegenheden als Hoppe, De Zwart of Luxembourg, maar in obscure pijpenlaatjes als De Engelse Reet. Wij beseffen dat wij beter niet samen gezien kunnen worden.

En nu wilt u samen met mij een boek schrijven. U, drs. A. van Amerongen, ooit de wonderboy van de linkse journalistiek, maar daarna zelfs even Jellinek-klant. Bij wie volgens eigen zeggen ooit een MBD'tje is vastgesteld, volgens mijn informatie hetzelfde als ADHD. Vroeger stond MBD voor Minimal Brain Damage, tegenwoordig voor Minimal Brain Dysfunction. Want Damage, dat is natuurlijk weer te kwetsend.

Welnu, van mij mogen ze er, nu ik u iets beter heb leren kennen, Maximal Brain Disaster van maken. En wie staat daar tegenover? Ik, Rob Hoogland. Al veertig jaar het toonbeeld van evenwicht, gezond verstand, fatsoen en rechtschapenheid. Kunnen wij ons wel zij aan zij als Foute Jongens presenteren? Valt dat uit te leggen?

Op Facebook maakt u werkelijk onuitstaanbare grappen over ons geliefde kroonprinsesje, dat daar veel te jong voor is en zich niet kan verdedigen. Het thema zelfbevreddiging, in alle soorten, maten en bevoordingen, neemt net als de buttplug – ik moest even opzoeken wat dat precies is – een veel te voorname plaats in uw oeuvre in. U laat niet na de lezer kond te doen van uw ervaringen met de meest uiteenlopende genotmiddelen. U bent bevriend met Rob Muntz. En met zo iemand moet ik dan een literair een-tweetje gaan maken?

Uw eigen hoofdredacteur Philippe Remarque schreef in 2015 een commentaar in de Volkskrant waarin hij de Telegraaf een eerbiedwaardig instituut noemde. U mag het best weten: bij ons op de redactie werd menig traantje geplengd. Dat ons dat nog mocht overkomen. Dit gaat echter tien stappen verder. Hier gaan wij pogen een muur te slechten die volgens velen niet geslecht kan worden.

Nooit eerder schreven een Volkskrant- en een Telegraaf-columnist in gezamenlijkheid een boek. Het wordt, als u het mij vraagt, een Hutu-Tutsi-collaboratie.

Ik weet dat wij, voornamelijk doordat u het licht heeft gezien, over bepaalde zaken min of meer dezelfde gedachten koesteren. Zo noemen wij negers negers en moslims achterlijk. Nou ja – veel moslims. Wij wijzen omfloerste omschrijvingen allebei af en gebruiken vergelijkbare terminologie wanneer we de knieval beschrijven die binnen de EU voor de islam wordt gemaakt. En zo zijn er nog wel een paar dingen. Wat heeft u voor ogen, jonge vriend? Waar wilt u heen? Toch niet naar onze jeugdijaren, mag ik hopen? Vergeet niet dat wij bijna tien jaar in leeftijd verschillen.

A – Lieve oom Rob, waar zal ik beginnen? Je overvalt en triggert me een beetje, want ik ben net mijn nieuwe collectie buttplugs aan het uitproberen, nu je het er toch over hebt. Die had ik besteld bij lil.nl, de keurige webwinkel van mijn kunstbroeder Rob Muntz, die

je terecht even noemde. Het zijn er zeven, voor elke dag van de week een. Ze zijn vrolijk beschilderd door Patty Harpenau, het gesjeesde grachtengordeldier dat – zoals jij heel goed weet – haar voorbips niet met plassen heeft versleten en vermoedelijk haar achterbips ook niet. Ik heb de buttplugs twee weken op zicht en als ze niet passen mag ik ze terugsturen. Ik vraag me wel af wat dhr. Muntz er dan mee gaat doen. Hij heeft in zijn immense magazijn in Zaandam een winkeltje waar teruggezonden artikelen voor een zacht prijsje worden gesleten.

Rob zou de buttplugs natuurlijk kunnen recycleren met de wervende leus: zo goed als ongebruikt. Wellicht moet hij ze in dat geval eerst even laten weken in een chloorbadje, of gewoon zeggen dat ze zijn uitgeprobeerd door de scabreuze volkscolumnist Arthur van Amerongen. Zoveel fans, zoveel smaken. En veins niet dat je me een vieze vuns vindt, want je biechtte mij ooit op dat je *Komrij's Kakafonie (Encyclopedie van de stront)* Nobelprijs-fähig vond.

Bon, de kogel is door de kerk en de kop is eraf. Een goed begin is het halve werk. Noblesse oblige, zou ik heel diplomatiek kunnen stellen, maar jij begon over mijn vermeende seksspeeltjes en niet ik.

The story of my life, oom Rob: altijd maar weer geassocieerd worden met islam, drugs, drank, obesitas, duizendjarige Chinese liefdesieren en andere viezigheid. Het is om moedeloos van te worden, maar gelukkig heb ik mijn drie honden, want anders had ik er allang een einde aan gemaakt. De genadige dood is mijn trouwe metgezel, maar die moet nog maar even wachten tot ik met jou heb afgerekend. Omdat geen hond dit ooit gaat lezen, durf ik aan het papier best toe te vertrouwen wat mijn beweegredenen zijn om met jou in zee te gaan.

Mijn links-progressieve vriendenkring heeft mij namelijk aangeraden om jou te mijden als de pest vanwege jouw reputatie als Mister Telegraaf. Ik zet mijn reputatie op het spel, oom Rob, niet jij. Heb jij ooit de Prijs voor de Dagbladjournalistiek gewonnen? Nou dan!

Kijk, jij beweegt je in een parallelle wereld die voor mij ondoordringbaar is: de bestuurskamer van Ajax, werkgeversorganisatie VNO-NCW, de Rotary, de Lions Club, de Koninklijke Haagsche Golf & Country Club in Wassenaar, de Orde van Vrijmetselaren, de Bilderbergconferentie, de Hilton Haring Party, Gladio, de Tefaf en last but not least de kerstborrel van Thomas Lepeltak, de enige echte Stan Huygens. Jij

bent mijn sleutel tot de beau monde, de upper ten of hoe je het ook maar wilt noemen. In principe zijn dat de koopkrachtigen der natie en mijn schoorsteen moet roken als die van de Hoogovens.

Mijn lezers zijn hoofdzakelijk ouwe wijven met klapperende kunstgebitten en een Wajong-uitkering of erger (sommigen hebben gewoon internet in hun isolatiecel in de Mesdagkliniek!). Geen cent te makken dus, net als die rooie opa van jou.

De belletteristische aanleiding voor *Het Grote Foute Jongens Boek* is overigens heel banaal. Als puber las ik het boek *Zalig zijn de schelen* van Herman Pieter de Boer en Betty van Garrel. Dat is een heerlijk onzinboek vol geleuter, kroegpraat en andere trivia waar Gods zegen op rust. Ik ben namelijk helemaal niet de progressieve intellectueel die jij denkt dat ik ben. In het diepst van mijn hart ben ik een ordinaire, sherry klokkende huisvrouw die het liefst Tupperware-party's organiseert in haar Vinex-woninkje en keihard plaatjes van zanger Rinus draait. Je zou kunnen zeggen: een viswijf dat met de hakken over de sloot de spinazieacademie heeft afgemaakt, en in het beste geval nog via een VOS-cursus het diploma tweevingerig typen bij Schoevers heeft gehaald. Dat Tupperware-gedoe is natuurlijk heel erg jaren zestig. Tegenwoordig organiseren die vrouwtjes in de Hollandse negorij dildopresentaties die worden opgevrolijkt door een Chippendale, bij voorkeur een negermijnheer met een kinderarm die zich laat volspuiten met slagroom uit een spuitbus (niet eens echte room, de mieziger krenten). En dat moeten de dames dan oplikken.

Ik verlang erg terug naar vroeger, toen alles nog overzichtelijk en netjes was. Miep Kraak leefde nog.

Mijn propere Nederland bestaat niet meer, en dat is een van de redenen dat ik al een derde van mijn zinloze leven in de verre buitenlanden woon. Aangezien jij dertig jaar ouder bent, lijkt het mij dolletjes om met jou dat schitterende Nederland waar ik zo trots op was, te reconstrueren voordat de islamofascisten van Denk de boel overnemen, al dan niet via een staatsgreep, en er vervolgens een bloederige Gülcide plaatsvindt waarnaast de Armeense genocide tot een menopauzepicknick tijdens de Libelle Zomerweek in Biddinghuizen verbleekt.

Zo, nu moet ik even naar mijn huisarts João Manuel de Oliveira Pinto, want er is iets ernstig misgegaan tijdens het passen van de buttplugs.

Kennelijk heb ik mijn maten verkeerd doorgegeven aan Rob Muntz.

Vertel ondertussen eens wat meer over jezelf, vriend. Ik zou graag de mens Rob Hoogland willen leren kennen. Zullen we beginnen bij het begin, bij jouw jeugd in dat verschrikkelijke Alkmaar, dat eigenlijk alleen maar bekend is geworden door Joost Zwagerman (de vrede zij met hem)? Daarna doe ik een boekje open over mijn kindonterende jeugd in Ede (Gld.)

PS Je noemde mij nogal kwetsend en respectloos een ADHD'er. Ik heb ooit een loodzwaar onderzoek ondergaan bij de gewichtigste ADHD-dokter van Nederland, de sympathieke psychiater Jurgen Cornelis, en die zei tot mijn grote teleurstelling dat ik het niet had.

Lang daarvoor fluisterde een gerenommeerd kinderpsychiater te Arnhem – ik was drie – mijn mama in haar oor dat ik veel door de Veluwe wouden moest rennen, gillend en krijsend als een speenvarken, al dan niet onder bedreiging van een duchtig pak rammel. Uiteindelijk onderging ik op mijn dertiende lsd-therapie in dolhuis Veluweland, het gekke zusje van het beruchte krankzinnigengesticht Dennendal, maar daar vloog ik uit de bocht qua zelfmedicatie.

Nu ik bij tijd en wijle een extremistisch geheelonthouder van de blauwe knoop die geen druppel drinkt ben, moet ik mijn levensenergie op een andere manier kanaliseren. De cursus tantrische masturbatie die ik volg via internet, biedt – in combinatie met therapeutisch houthakken op de Wageningse Berg onder begeleiding van Alexander Pechtold – enige verlichting, maar ik heb een nieuwe hobby nodig om de ADHD die ik niet heb de kop in te drukken. Overigens moet ik bij jou altijd denken aan dat gedichtje voor onze nationale volksheld admiraal Michiel de Ruyter (dat zijn herinnering tot een zegen mag zijn).

Daar staat Hollands admiraal

Nu een man van vuur en staal

De schrik der zee.

't Is een Ruiter naar den aard

Glorierijk zit hij te paard!

Hoezee, hoezee, hoezee, hoezee!